

Amsterdamse Studentenekklisia 24 december 2013, 17.00 uur
De avond voor Kerstmis – Kinderdienst
door Geeske Hovingh

De engel die er geen zin meer in heeft...

1.

Ieder jaar, als het half december is, gaan Boris en Lena naar de levende kerststal op het plein in het dorp. Een levende kerststal? Ja, echt, met juf Nel verkled als Maria in een mooie blauwe jas, en de zoon van buurman Wim speelt Jozef met een echte opplakbaard. Er zijn ook herders, en nog echtere, levende dieren: een ezel van de kinderboerderij en twee schapen. Maar het mooiste van alles is altijd de engel boven de stal. Zij heeft een glimmende jurk met enorme vleugels en straalt heel mooi, alsof ze licht geeft. Boris en Lena beginnen zo wat te rennen als ze aan die engel denken, zo graag willen ze haar weer zien.

Maar wat een teleurstelling als ze op het plein zijn aangekomen: want er is een hele grote lege plek boven de stal. Waar is de engel?!? Lena en Boris kijken overal rond en vragen het dan aan de oliebolverkoper die vlak in de buurt van de kerststal staat. Hij haalt zijn schouders op en zegt lachend: 'Ach, die zal wel wat anders te doen hebben dit jaar!' Wat anders te doen? Boris en Lena kunnen er niet om lachen en een beetje verdrietig sjokken ze weer naar huis.

2.

Maar als ze langs het park lopen zien ze ineens een wittig schijnsel tussen de bomen. Wat is dat daar? Ze vinden het een beetje spannend, maar zijn ook nieuwsgierig en dus komen ze voorzichtig dichterbij. En dan zien ze dat het de engel is die een beetje krom op een bankje in het park zit.

'Wat doet u hier?' vraagt Boris. De engel kijkt niet echt vrolijk en vertelt dan dat ze er dit jaar geen zin meer in heeft. 'Waarom niet?' vraagt Lena. 'Omdat het toch niks helpt,' zucht de engel. 'Iedereen zingt "Vrede op aarde", maar de mensen blijven gewoon ruzie maken met elkaar en snoeppapiertjes op die aarde gooien. Kijk maar eens hiernaast het bankje wat een troep. Ik kan mijn tijd wel beter gebruiken, ik denk zelfs over een carrièreswitch!'

Dat laatste woord begrijpen Boris en Lena niet helemaal, maar ze weten wel dat dit niet best is. Het lijkt zelfs wel of de engel minder licht geeft dan anders. De kinderen zwaaien maar wat naar haar en lopen dan zonder één woord tegen elkaar te zeggen naar huis.

3.

Tijdens het avondeten zijn ze nog steeds stil. Hun ouders begrijpen er niks van. 'Was het dan niet leuk op het plein?' vraagt mamma. 'Mwaaa', zegt Boris, 'ja wel, maar... ach, het is ieder jaar hetzelfde. Mag ik zo naar boven om te gamen?' 'Enneh... ik ook?' vraagt Lena er snel achteraan.

Na het avondeten zitten ze bij elkaar op de kamer van Boris. 'De kerststal kan toch niet zonder de engel! Ze hoort er gewoon bij!' roept Lena. 'Ja,' zegt Boris, 'maar hoe dan, ze wil toch niet meer?' Lena denkt na en zucht een keer diep: 'We moeten iets doen, Boor! Echt!'

En zo sluipt Lena als hun moeder hen slaap lekker heeft gewenst, heeeel zachtjes naar Boris' kamer. En daar trekken ze allebei hun regenlaarzen en hun dikke winterjassen over hun pyjama's aan. Die hadden ze stiekem mee naar boven genomen. Allebei hebben ze een zaklamp in de hand, en zo gaan ze zachtjes naar buiten, terug naar de engel.

Gelukkig is het park niet ver, en de engel zit er ook nog steeds! Met een klein lampje maakt ze zuchtend een sudokupuzzel. Boris vraagt haar: 'Hee engel, wat kunnen we doen zodat jij weer bij de kerststal bent?' 'Dat is toch een veel fijner plekje om te zijn, dan dit koude bankje hier?' zegt Lena er achteraan. De engel kijkt lang naar hen en zegt dan langzaam: 'Okee... Als jullie vóór kerstavond... zeven engelachtige dingen doen.... dan wil ik er nog wel eens over nadenken...' En toen... was ze zomaar ineens verdwenen!

4.

Zeven Engelachtige dingen? Boris en Lena zijn weer thuisgekomen en zitten op Lena's kamer. Wat moet dat dan zijn? 'Eh... oorlog oplossen!' fluistert Boris. 'Nee, walvissen redden!' antwoordt Lena, maar dan worden ze stil, want hoe moeten ze dat dan doen? Dat kan toch niet, daar zijn we toch veel te klein en on-engelachtig voor? 'Misschien... zijn kleine dingen ook al engelachtig,' zegt Boris dan. En dus gaan ze aan de slag. Op een papier schrijven ze zeven dingen:

Als ze klaar zijn met schrijven, sluipen ze allebei naar hun eigen bed en vallen in een diepe slaap.

5.

En je wilt het misschien niet geloven, maar Lena en Boris hebben al deze dingen gedaan! Het kostte wel een paar dagen en soms hadden ze geen zin, maar de gedachte dat de engel misschien weer terug zou komen, gaf hen steeds nieuwe energie. Toen ze zelfs een penvriend hadden gevonden in Afrika, was het hoog tijd werd om terug te gaan naar het

park. Intussen was het al 24 december geworden, de dag voor Kerst, vandaag dus! Maar.... toen ze in het park aankwamen.... Geen engel! Niet op het bankje, niet in een boom, nergens! Lena moet bijna een beetje huilen. 'Hebben we het dan allemaal voor niks gedaan?' Boris zegt: 'ik weet het ook niet, maar ze is vast wel ergens. Laten we nu maar naar huis gaan, want het is hartstikke koud en pappa en mamma wachten op ons. We zouden toch naar het plein gaan voor het Kerstfeest?' Lena blijft een beetje snikken en kijkt nog een keer omhoog naar de bomen, of ze misschien ergens op een tak zit, maar nergens een engel te zien.

6.

Maar... wat gebeurt er, als ze diezelfde avond op het plein aankomen bij de stal? De ezel, en Maria en Jozef zijn er, en er ligt zelfs een babypop in het kribje, dat moet natuurlijk Jezus voorstellen, maar boven de stal, alsof ze zweeft, staat de engel en ze straalt aan alle kanten.

De oliebolverkoper zegt tegen een andere meneer: 'Gek hoor, maar sinds die engel weer terug is, hoeven de lantaarnpalen helemaal niet meer aan. Want er komt ineens zóveel licht van haar af!' En als de engel Boris en Lena ziet, glimlacht ze en geeft hen een dikke knipoog. Zij zwaaien naar haar, superblij zijn ze – dit Kerstfeest kan niet meer kapot.

En als ze later met pappa en mamma naar huis lopen, voelt Boris ineens iets in zijn zak: 'He? Wat is dat nou?' Hij haalt het eruit, en er komt een heel mooi schijnend lichtje tevoorschijn. Lena graait ook in haar zak, en ja hoor: nog zo'n lichtje. 'Hoe komen jullie daar nou aan?' vraagt pappa. Boris en Lena kijken elkaar glimlachend aan, en dan zegt Lena: 'O , dat? dat is gewoon een engelen-cadeau!'

Illustraties: Sandra Kleine Staarman